

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1926/2015
04.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Љ.М. из С., Село А., чији је пуномоћник З.Г., адвокат из В., против туженог Предузећа за производњу и промет воде В. ДОО из Б., чији је пуномоћник Д.А., адвокат из С., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 825/15 од 22.05.2015. године, у седници већа одржаној 04.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 825/15 од 22.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1. 2411/2010 од 03.09.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење генералног директора туженог број 796/2003 од 24.06.2003. године, којим му је отказан уговор о раду закључно са 19.06.2003. године, те да се наложи туженом да га врати на рад и распореди на радно место „помоћни радник и радник на млину за млевење“ на коме је радио пре доношења решења. Ставом другим обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка туженом исплати износ од 483.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1. 825/15 од 22.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је бљговремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде пред другостепеним судом на коју се неосновано у ревизији тужилац позива.

Према утврђеним чињеницама тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 24.04.2002. године на неодређено време на радном месту помоћни радник и радник на млину за млевење. На основу решења туженог број 796/2003 од 24.06.2003. године тужиоцу је престао радни однос 19.06.2003. године, применом одредбе члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду, због тога што је заједно са С.М. дана 18.06.2003. године у 21,45 сати затечен од стране запосленог који је обављао послове портира, ватрогасца у покушају да репроматеријал и готове производе, споредним путем изнесе из круга туженог на месту где је жица била улубљена, чиме је учествовао у противправном одузимању имовине туженог и то 15 килограма шећера и 18 флаша сока у паковању од 1,5 литара. У поступку је оценом доказа утврђено да није донета правноснажна осуђујућа пресуда кривичног суда, да је тужени тужиоца сходно члану 101. став 2. Закона о раду упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, те да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет у смислу члана 11. став 1. тачка 2. Уговора о раду, којом је предвиђено незаконито располагање средствима, као разлог због којег тужени као послодавац, може тужиоцу као запосленом да откаже уговор о раду.

На основу утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад.

Одредбом члана 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01, 73/01), који се примењивао у време учињене повреде, одређено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени учини својом кривицу повреду радне обавезе утврђену уговором о раду, ако запослени не поштује радну дисциплину односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а под тачком 5. ако учини кривично дело на раду или у вези са радом. Ставом другим истог члана је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду из става 1. тачка 3. и 4. запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду.

Правилан је став нижестепених суда да нису били испуњени услови за примену одредбе члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду, с обзиром на то да у вези спорног догађаја није донета правноснажна осуђујућа пресуда кривичног суда. Међутим, правилно закључују нижестепени судови да испитујући законитост оспореног решења суд није везан квалификацијом отказног разлога који је послодавац употребио, већ чињеничним описом и идентитетом отказног разлога. На основу изведених доказа и оценом тих доказа утврђено је да је тужилац својом радњом односно поступком изазвао настанак отказног разлога из члана 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду. Уговором о раду од 24.04.2002. године, чланом 11. предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду, поред услова и случајева предвиђених законом, колективним уговором и општим актима, ако запослени

својом кривицом учини неку од повреда радних обавеза, а под тачком 2. је наведено незаконито располагање средствима. У поступку је утврђено да је дошло до повреде радне обавезе и да је понашање тужиоца било такво да не може да настави рад код послодавца, с обзиром на то да је тужилац са другим запосленим незаконито располагао средствима туженог и учинио повреду радне обавезе на основу одредбе члана 11. став 1. тачка 2. Уговора о раду.

Тужени је тужиоца на основу одредбе члана 101. став 2. Закона о раду упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду. Неосновано у ревизији тужилац истиче да није упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду. Према члану 101. став 2. тада важечег Закона о раду, послодавац је дужан пре отказа уговора о раду, да запосленог упозори на постојање разлога за отказ у усменом или писменом облику. Према наведеној законској одредби смисао упозорења је да се запосленом стави до знања да је својом радњом или поступком изазвао настанак отказног разлога, како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет, односно изјаснио и наговештеном отказном разлогу и тиме омогућио право на одбрану. Према наведеној законској одредби за упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду није била прописана обавезна писмена форма. Тужилац се изјавом од 19.06.2003. године изјаснио о наведеном догађају који представља отказни разлог, па супротно наводима у ревизији тужиоца, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац био упозорен о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Наводи у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити према одредби члана 398. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**